

Borgerne til Domstolene, og naar denne først er tilstede, er man i en ulykkelig Tilstand. Den ærede Forslagsstiller tog ganske rigtig den ene Side af Sagen og sagde: jeg er ikke imod Prøverne; jeg indseer nok, at Regjeringen maa forlange Prøver; men jeg vil overlade det til enhver Regjering, hvorledes den vil have disse Prøver. Dette kan nu vistnok være ganske rigtigt, det kan ialfald være fuldkommen tilfredsstillende for Regjeringen; da den jo ikke derved kan komme i Forlegenhed. Jeg lægger nu ikke synnderlig Vægt paa, hvad jeg har hørt som en Anvendning derimod, nemlig at der kan opstaae en Usikkerhed med Hensyn til den Uddannelse, Bedkommende maa staffe sig, idet en Regjering kan fordrø Et og en anden et Andet; men man kan dog ikke negte, at der kan komme Regjeringer — flette Regjeringer har man seet, saa længe Verden har staaet, og vil man faae at see, saa længe Verden staaer — det med et saadant Decret i sin Haand kan ansætte Dommere, hvormed Borgerne ikke kunne være tjente. Vil det derfor ikke være rigtigt, at der bliver en lovbegrundet Forpligtelse, som den skal have opfyldt, der ansættes som Dommer, for paa den Maade at undgaae Vilkaarlighed fra Regjeringens Side med Hensyn til dem, som bestikkes til Dommerembeder? Jeg vil derfor henstille til den ærede Forslagsstiller, om han ikke skulde være tilbøjelig til til anden Behandling at stille et Endringsforslag derhen, at han fra Lovens Bestemmelse undtog de Embedsmænd, som havde dømmende Myndighed, de Embedsmænd, som skulde dømmes i criminelle Sager, der ofte angaae Befolkningens Liv og Velfærd, og forsaavidt ogsaa i civile Sager, samt at Undtagelsen under alle Omstændigheder skulde gjælde Dommerne i de høiere Instanser.

S. Müller: Den Lov, som man her har villet forandre, er bygget paa en dobbelt Grund. Deels har man villet sikke sig Bevist for, at der er Kundskab til Lov og Ret ved de Embeder, hvor saadanne Kundskaber udfordres, og deels har man villet i en saadan Bestemmelse søge et Værn mod Nepotisme og Vilkaarlighed. See, vi nu, hvorledes disse Forhold i Tidens Løb have udviklet sig, har det vist sig, at der har været en saa stor Til-

strømning af Candidater, at man har kunnet faae Candidater, det vil sige, deels saadanne, der have fuldendt den fuldstændige juridiske Examen, deels saadanne, der have taget den ufuldstændige juridiske Examen, til Embeder, hvortil der efter Forordningen ikke nødvendigvis udfordredes Kundskab til Lov og Ret. Det har fremdeles vist sig, at der har været Candidater med bedste Charakter i tilstrækkelig Mængde tilstede til saadanne Embeder, hvortil denne Charakter ikke udfordredes. Naar man nu efter lang Tids Forløb ønsker en Forandring, forekommer det mig rimeligt, at man gik i den modsatte Retning, saaledes nemlig, at man skærpede Fordringerne. Naar den ærede Forslagsstiller har sagt, at det til visse Embeder ikke skulde være nødvendigt at udkræve denne Kundskab, fordi det var en Kundskab, som man havde nødig saa godt som ved alle Embeder, saa kunde han ligesaa godt have sagt, at det var en Kundskab, som udfordredes hos Alle og Enhver. Sagen er den, at der er en stor Deel Embeder, hvor denne Kundskab er aldeles uundværlig, og det er ligesaa uundværligt at staffe sig Beviis for, at denne Kundskab er tilstede. Naar man nu vil, at det skal være, som det hedder, unødvendigt eller skadeligt at fordrø dette Beviis, saa erklærer man med det Samme, at det er ikke nødvendigt, at man faaer det Beviis for, at Bedkommende virkelig er i Besiddelse af den Kundskab, og at man ikke mere behøver denne Garanti mod Nepotisme og Vilkaarlighed. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bestemteste erklære mig imod et Lovforslag af denne Natur, og jeg kan ingenlunde være tilfredsstillet ved det, som den ærede foregaaende Taler sagde, at det i ethvert Tilfælde maatte være nødvendigt, at man krævede dette Beviis hos dem, hvem man betroede Landets Dommerembeder. Jeg skal endnu kun ganske kort berøre det, som vil være Alle bekendt, at endnu i forrige Aarhundrede var det meget hyppigt, at Godsseerne omkring i Landet satte deres Skrivere til at være Birkedømmere og Herredsfogder, at Amtmændene for en stor Deel bestode af uvidende unge Adelsmænd, og at den Dphsning, man fandt hos det underordnede Personale i Collegierne, var høist ringe.